

oprávnění. Pokud stížnost proti podřadění výroků »za dvě léta bude zde zas maširovat Kriegerverein a ty budeš s nimi (totiž s Čechy) utíkat« a »kdyby mi dnes český voják daroval kalhoty, to bych v nich nešel ani hajzl pucovat, kdyby mi německý voják daroval kalhoty, šel bych v nich hned zítra do kostela« pod předpis Šu 14 čís. 3 zákona na ochranu republiky, namítá jich nezpůsobnost, popuzovati k zášti proti jednotlivým skupinám obyvatelstva, připouštějíc nanejvýše možnost podřadění jednak (výrok první) pod § 18 čís. 1 zákona na ochranu republiky, jednak (výrok druhý) pod trestní předpis o urážce čl. armády, nelze jí ovšem bez výhrady přisvědčiti. Byl i výroky ty skutečně obsahovaly též prvky zákonných skutkových podstat, stížností naznačených, nevykají se proto ještě bezvýjimečně z rámce Šu 14 čís. 3, kdyžtě namířeny mohou býti též, jak nalézací soud zejména z výroku prvního (. . . a ty budeš s nimi (Čechy) utíkat), proneseného k Janu V-ému, o československé státní občanství se ucházejícímu, dovozuje, proti českému živlu na Hlučinsku. Rozsudek nalézací na základě výkladu výroků dle jich doslovu a souvislosti a okolností, za nichž byly proneseny, dospívá k závěru, že výroky ty čelily nejen proti čl. vojsku a četnictvu, nýbrž obsahovaly v daném případě též popuzování proti »oné skupině obyvatelstva na Hlučinsku, která, přiznávajíc se ke svému pravému původu, patří ke státotvorným činitelům, jsouce takto objektivně způsobilé, vzбудiti u osob, s obžalovaným stejně smýšlejících, pocity »vášně« (na pozdějším místě praví rozsudek výslovně »zášti«) proti českému obyvatelstvu vůbec a proti četnictvu a čl. vojsku zvlášť.« Tento výsledek výkladu pronesených výroků jest zjištěním skutkovým, a mohl by býti napadán zmateční stížností po stránce hmotněprávní jen pro nesprávný výklad některého zákonného pojmu, oč se stížnost ani nepokouší. Než stížnost popírá též úmysl stěžovatelův, nesoucí se k takovému popuzování k zášti proti některé skupině obyvatelstva pro jich národnost, jazyk atd., s hlediska Šu 14 čís. 3 zákona, po stránce subjektivní ovšem nezbytný. Po stránce té však omezuje se soud v důvodech rozsudku toliko na zjištění, že si obžalovaný již podle přirozeného významu a smyslu použitých slov *m u s i l b ý t i v ě d o m*, že jeho jednání je způsobilé, popuzovati k zášti proti právním statkům, chráněným v Šu 14 čís. 3 zákona. Pouhé zjištění vědomí způsobilosti k jistému účinku není však ještě zjištěním, že pachatel účinek ten v daném případě skutečně pojal do svého zlého úmyslu (§ 1 tr. zák.), zejména, jde-li o výroky, které, jak výše uvedeno, i různý jinaký výklad připouštějí. Jest tedy odsouzení stěžovatele pro přečin podle Šu 14 čís. 3 zákona na ochranu republiky na tomto po stránce subjektivní nepostačitelném skutkovém podkladě právně pochybeným.

Čís. 1977.

Jde o zločin Šu 93 tr. zák., trestný podle druhé věty Šu 94 tr. zák., nikoliv o souběh se zločinem vydírání, čelil-li pachatel prostředky Šu 98 a), b) tr. zák. pokusům napadeného, odvrátiti útok na jeho osobní svobodu.

(Rozh. ze dne 9. května 1925, Zm I 145/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 15. ledna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí bezprávným omezováním osobní svobody podle §u 93 tr. zák. a zločinem veřejného násilí vydíráním podle §u 98 písm. b) tr. zák., pokud napadla výrok, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 93 tr. zák. Vyhověl však zmateční stížnosti, pokud směřovala proti výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným také zločinem veřejného násilí podle §u 98 písm. b) tr. zák., a zrušil rozsudek v tomto výroku, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících jako zmatečný. Za zbývající zločin veřejného násilí podle §u 93 tr. zák. vyměřil obžalovanému trest podle §u 94 druhé věty tr. zák. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Odůvodněnou jest stížnost, pokud vytýká rozsudku, že obžalovaného odsuzuje vedle zločinu podle §u 93 tr. zák. i pro souběžný zločin podle §u 98 b) tr. zák. Zažalované jednání jest činem jednotným, nemá-li se za to, že směřovalo k pohlavnímu znásilnění Š-ové, čehož rozsudek nezjišťuje, v bezprávném omezení osobní svobody Marie Š-ové se vyčerpávajícím. Použil-li obžalovaný, by provedení činu dovršil a intenzivnějším učinil, i vyhrůžky usmrcením, bude-li Marie Š-ová pokračovati ve své obraně proti útoku a pomoc přivolávati, čelil toliko pokusům Š-ové, by jeho útok na její osobní svobodu odvrátila (zmařila), — možno v tom spatřovati jen sesílení jeho útoku, spadajícího pod předpis §u 93 tr. zák., nelze je však připisovati jako další zásah do statků, trestním zákonem chráněných a jako nový trestný čin přičítati. Šlo vždy jen o týž útok na týž právní statek Š-ové, totiž na její osobní svobodu. Že vyhrůžkou způsobeno bylo Š-ové krom odňaté svobody ještě jinaké zlo, jest okolnost, na niž pomýšlí zákon v §u 94 tr. zák., a již připisuje účinek trestně kvalifikující. Jako souběžný delikt možno jednání to přičítati tím méně, ano s hlediska §u 98 b) tr. zák. nemělo by v zápětí vyšší trestní sazby, než jak i § 94 tr. zák. takto kvalifikované omezení svobody ohrožuje. Bylo proto stížnosti ve směru tom vyhověti.

Čís. 1978.

Sprošťuje z obžaloby pro zločin §u 128 tr. zák., spáchaný ženatým na nedospělé, z důvodu omylu obžalovaného ve věku zprzněné, jest soud povinen uvažovati, zda nespadá jednání to pod skutkovou podstatu §u 20 čís. 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n. a §u 516 tr. zák.

(Rozh. ze dne 9. května 1925, Zm II 69/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 17. prosince 1924, jímž byl obžalovaný podle